

Føroya Sosial-Demokrat

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 53

Lýsingarprísir fyrir mm: 20 øyra á
1. síðu, 15 øyra á 3. og 4. síðu

Týsdagin 22. desember 1953

Bladið verður bílagt á posthúsinum, og
kostar kr. 3,20 + porto um fjórðingsárið

26. árg

I bygdini Grottanegro í Italiu búði einaserð ein maður, sum æt Tummas. Hesin góði Tummas var ein sannur óeydnismaður; alt, hann fekkst við, gekk illa í hond hjá honum; tí var hann eisini so fátækur, at tað einasta, hann átti, var ein hani, sum hann við neyð og deyð helt livinum í við breyðmolum, hann biddaði sær saman.

Men so ein morgunin, Tummas vaknar, er hann so hungurstungin, neyðar maður, at hann setir sær fyrri at selja hanan. Við ringum tannabiti fer hann við síni einasti ogn til bygdar og býður upp á sölutingi. Illa gekkst at fáa nakran at keypa, men tí endans koma teirir gandakallarnir framvið, og teir bjóða honum ein dala fyrri hanan. »Men so mást tú bera hann heim fyrri okkum,« taka teir aftur í orðið. »Heim skal eg bera tykkum hann, tað skal ikki gretta,« svarar Tummas og er ovurfegin uppi yvir dаланum.

So avstað við hananum, gandakallarnir ganga undan og Tummas, aftaná. Best sum teir ganga, hoyrir Tummas, annar gandakallurin sigur: »Tú, tað var fyrri neyðini, at vit hittu handa býtlingin, tí tað sivistat ikki, at hanin hjá honum hevur sigurstein í hövðinum.« »Ja, tað var vorðið sum,« svarar hin. »Nú vit koma heim, kypa vit hann, taka steinin út og seta hann í ein ring, so kunna vit ynskja okkum alt, vit vilja.«

Gandakallarnir talaðu á ránsmannamáli, men Tummas var ikki tann maður, at hann fataði ikki, nei, hann hevði verið burtur í øðrum londum ungur og dugdi meira enn tað. Snarur er hann til verka, fyrsta skot, teir koma til, tekur hann og smýgur avstað við hananum, og gandakallarnir sóu ikki aftur í hælaserðina á honum. Beint, hann kemur at húsum, yppir hann hanan, tekur steinin út og fær ein smið at gera so væl at seta sær hann í ein messingaring.

Nú Tummas hevur fingið ringin, fer hann at royna, hvørjar skreytir, hann kann gera, og ynskir sær at yngjast upp aftur. Jú, tað er alt í einum, tað fer at sperrast innan í honum, hann kennir seg styrkna, ryggurin reitnar, tað grór hár á tann bera skallan, skeggið, sum hevði verið ein sannur pínigur av gráari avsetu, fekk lit og tjúknnaði til eitt rætt reystmannaskegg. »Hetta er vorðið sum ringur,« sigur hann fyrri munni sínum. »Eg var áttati, nú eri eg átjan,« og hann er so findarglaður.

Nú ynskir hann sær eina borg og kongsdótrina til konu. Tað var alt í einum, at har stóð ein ovurvökur borg á völlum framman fyrri honum. Hann fer inn. Á, tann húsarúmd, har var, á teir stuðlar, ið bóru gullhvalvíni, máln-

Sigursteinurin

(Leystiga eftir ílatskum ævintýri)

ingar, hvar hann hugdi, gull, silvir, glógvandi tirnur, og ein sovorðin nøgd av tænarum, av rossum og vognum; hetta var ikki eiti á hús, ið Tummas nú hevði fingið, ja, tað var nógv stásiligari enn sjálv kongsborgin, so tá ið Tummas kom hagar at friggja, segði kongurinn: ja, tað var gaman í, hann skuldi fáa dótrina.

Men gandakallarnir, teir hövdu fingið sneivilin av øllum hesum ríki-döminum, ið Tummas hevði fingið við ringinum, og teir hövdu lagt ráð, hvussu teir skuldu fáa ringin frá honum. Ráðini vóru tey, at teir hövdu gjørt eina so sjáldsama dukku; tað var eitt gonguverk innan í henni, sum gjörði, at hon kundi bæði dansa og kvøða. Nú koma teir til Tummasar, siga seg vera keypmenn, um ikki ein smágenta var í húsinum, sum vildi keypa eina dukku frá teimum.

»Ongar dukkur, ongur dukkur,« bitur Tummas teir av. »Her er ein dóttir í húsinum, men hon skal fáa tær dukkur, henni lystir, frá mær. Vit keypa einki frá tykkum.«

Men tá ið keypmennirnir fara avstað aftur, eltir smágentan teir og sigur tað, at hon so fegin vildi átt dukkuna, um teir vilja siga sær, hvar hon kostar. »Á,« siga teir, »tú ert ein so eygagóð smágenta, at vit skulu geva tær hana fyrri einki, um tú vil gera okkum ein lilan beina afturfyrri.« Gentan var glað við, hvar tað var? »Einki petti,« svara teir, »tað er bert at vísa okkum ein sovorðnan gamlan ring, sum pápi tín er vanur at ganga við á fingrinum.« Jú, hon skuldi biðja faðir sín geva sær ringin at spæla við, so skuldi hon bera teimum hann at siggja. — bað teir steðga. So hon heim aftur.

Nú hon kemur inn, setir hon seg at gráta. Foreldrini verða andaliga við og spyrja, um hon er vorðin sjúk, ella hvat ið er áfátt. — Nei, hon var ikki sjúk, men hon var so keddi, so keddi, tí mátti hon gráta. Foreldrini bera henni eina nøgd av leikum; men nei, hon tímdi ikki at spæla við tey, græt allsamt. »Góða barnið,« siga foreldrini við hana, »er tað einki, vit kunna geva tær, so tú keðir teg ikki í hel?« »Jú, gevið mær handa ringin, ið faðir hevur á hondini, tað verður so stuttligt at sleppa at spæla við hann.« Hann letur sær eftirlíka. »Men sigg nú til, tú heinir mær ikki fyrri honum,« sigur hann við hana. Nei, hon skuldi sita so still og spæla við hann. Men beint sum hon hevur fingið ringin, loypur hon út til gandakallarnar við honum at vísa, men í stundini teir hava fingið ringin, eru teir hornvir, og ringurin við teimum, og gentan stendur ham-skift eftir.

Djúpt inni í einum tóttum viðaskógi steðga teir, siga við ringin, at teir ynskja, at alt skal verða sum áður við Tummasi. Hann situr rætt tá og tosar tíðindi við kong. Best sum er, nú dettur hárið av honum. »Hoh, hvussu var nú vorðið við tær?« spyr kongur. »Eg hugsaði tað altíð, tað liggur í slagnum at verða so knappliga berskøllutur,« svarar Tummas. Nú dettur skeggið av, tað hanga bert nokur hvít tagl eftir. »Hoh, misti tú skeggið við?« spyr kongur aftur. »Ja, tá ið eg sá, hárið fór, var mær so dátt við, at eg sleit skeggið av.« Men tá ið kongur sá, at hann var vorðin bæði rúkkutur og skrukkutur, bæði skitin og kløddutur, tá koyrði hann hann út: »Tín falsari,« sigur hann við hann, »tú hevur bert

gyklað teg fyrri mær; nú taki eg dóttur mína aftur, hon skal ikki vera biddara-kona — og setir tú tín fót aftur higir, beiti eg hundarnar eftir tær.«

Tummas stóð sum Kárus. Hvat vanlukkan, ið mundi hava elvt hetta? Hann leyp heim til dóttur sína eftir ringinum at fáa bót aftur. Tá ið hann kemur heim er borgin horvin og dóttirin situr á völlum og grætur og illa letur. »Hvar er ringurin, hvar er ringurin,« rópar hann, »hetta var ein skarns smeitur, ið mær var fyrri, tað má bótast aftur. Gev mær ringin!« Og meðan gentan bønir og biður hann ikkivera illan við seg, sigur hon honum frá, hvussu gingist hevði. Tá tók hann við báðum honum um hálsin á sær og ætlaði; at kvæla seg av berari sorg.

Ja, nú var líka vítt sum sítt hjá Tummasi — Men ikki gevast vit so, hugsar hann við sær, biddar einar illar tuflur og eina gamla stúku, fær sær ein stavputt í hondina og fer út at valtra: »Nú skal ikki helmast á, fyrr enn eg havi funnið gandakallarnar, tí ringin vil eg hava afture.«

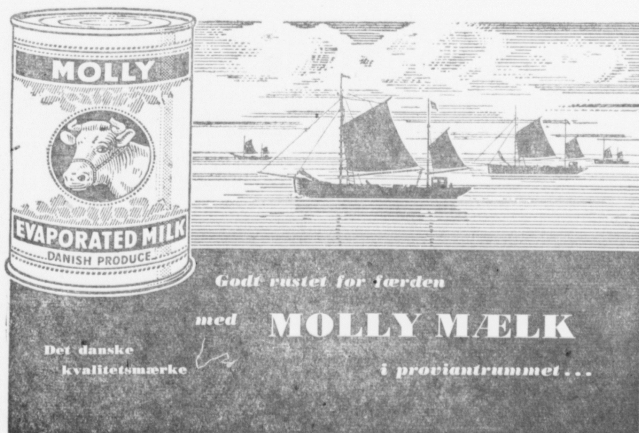
Ája, hann kongur og hann kongur og at endanum kemur hann til eitt ríki, sum eitur Músaríkið, har búgva mýs-nar. Tær halda hann beinan vegin vera ein njónsara, sum var komin frá kóttunum, taka hann á hondum og föra hann fram fyrri kong sín, tað var ein ovurstór mús, sum æt Tökutonn.

Kongurinn spyr hann, hvaðani hann er frákominn, og hvat hann hevur í öndum higir. Á, Tummas biður hann ikki tala, hann er heimins størsti óeydnismaður. Og so reksar hann öll síni óhapp upp fyrri músunum, til síðst hetta um ringin. Tað var tað, hann var farin út at valtra fyrri, at finna sær ringin aftur. So tekur hann ein vágara upp úr posanum, hann hevði á baki-num, gevur kongi til lystimet og biður hann vælsigandán at hjálpa sær.

»Neyðar maður,« sigur kongur við Tummas, »mær tykir synd í tær, og eg skal gera alt, ið gerast kann, fyrri at fáa tær ringin afture.« So kallar hann allar valamýs í landinum saman til ein fund og sigur teimum, hvussu tað hevur gingist Tummasi, at nú mugu teir royna at hjálpa honum — hvat tær hildu var til ráðar at taka?

Jú, tað bar so væl á, at har vóru tær gamlar mýs, sum hildu seg vita eitt sindur um gandakallarnar við ringinum. »Vit hava búið í einum gistingarhúsi við mannagötuna í seks ár,« siga tær frá. »Eitt kvöldið seint, vit sita í einum króki og gnaga ein drýlaskálk, nú koma tveir menn inn, sum tykjað okkum so lögur, at vit sníkja okkum til at lurta, hvat teir siga. Tá var tað hetta, teir tosaðu um,

Framhald á 4. síðu.

MOLLY
EVAPORATED MILK
DANISH PRODUCE

Godt rustet for Jærden

med **MOLLY MÆLK**

Det danske kvalitetsmærke i proviantrummet...